

Opmærksomheden paa de overordentlige Vættelser, der ere vundne i formel Henseende med Hensyn til de ydre Former, og ligeledes i høj Grad med Hensyn til Skatten selv. Det forekommer mig, at den væsentligste Betragtning for Landstinget vil blive den, som en foregaaende Taler allerede har gjort opmærksom paa, om ikke disse Vættelser ere gaaede noget for vidt, saaledes at der kunde blive Tvivl om, hvorvidt man i Tæt og Alt kan følge Lovudkastet. Jeg siger Lovudkastet, fordi den Bestemmelse, jeg her har for Die, skriver sig fra det oprindelige Udcast, og ikke er indsat af Folkethinget. Det er nemlig Bestemmelsen i § 52 om, at i Fremtiden Panteobligationer i faste Eiendomme og overhovedet Gjældsbreve, der sikkes ved Pant eller Caution, skulle kunne skrives paa 2den Classes Papir. Jeg hører af den høitærede Minister, at det er hans Tanke ved disse betydelige Vættelser — og jeg feiler vist neppe ved at troe, at han herved fornemmelig har den nævnte Bestemmelse for Die —, at han ikke vil kunne gaae ind paa Loven, med mindre en forhøiet Arveskat samtidigt bliver vedtagen. Jeg vil tilstaae, at jeg for mit personlige Vedkommende er kommen i en noget mislig Stilling ved denne hans Udtalelse. Jeg har med Glæde seet, at man har villet skabe hin Vættelse for Omsætningsforholdene, at disse vigtige Documenter i Fremtiden skulle kunne skrives paa 2den Classes Papir. Men jeg har Tvivl, som man bør høre denne Vættelse derved, at man lægger Skatten hen paa et andet Sted. Jeg tør jo ikke nu indlade mig paa en Drøftelse af denne Skat, som man saaledes tænker paa at forhøje, og jeg tilstaaer, at jeg heller ikke i Diebliffet er rustet dertil; men jeg nægter ikke, at jeg har Betænkelighed ved at forhøje, det vil sige ved at skabe en ny Afgift og at borttage en ældre, som dog ikke har hvilet saa overordentligt trykkende paa Omsætningen; det, at Panteobligationer skulle skrives paa 1ste Classes Papir, er, saa at sige, gaaet over i Folkebevidstheden som en absolut Nødvendighed. Men jeg vil dog strax gjøre opmærksom paa en Betænkelighed, der har nogen Vægt for mig, det er den, at Arveafgiften er fælles for hele det danske Monarchi og navnlig for Kongeriget og

Slesvig. Det er en af de saa Bestemmelser, med Hensyn til hvilke der er en selvstændig Gensformighed og fælles Lovgivning. Skalde det virkelig være ganske rigtigt at begynde med en Skattereform i et Punkt, hvor man vil komme til at rokke ved en eensartet Lovgivning, en Gensartethed, som vore Bestræbelser ellers netop gaae ud paa og fornuftigviis bør gaae ud paa at fremskalde? Synes det ikke rigtigt at holde paa hvad vi have? Vi maae jo dog sikkert puste, at der endnu i vor Levetid tilveiebragtes en Lovgivning, der var fælles for disse Rigets Bestanddele. Hvor pusselig denne Bestemmelse i § 52 end i og for sig kan ansees at være, troer jeg ikke, at man, for at opnaae den, maa bringe Offre i andre Retninger. — Iøvrigt skal jeg med største Glæde anerkende, at denne Lov under vor nuværende Indenrigsministers Hænder — og jeg tør vel tilføje, under en af hans Formænds Hænder — har vundet overordenligt fra det Diebliff, den gif ud fra Commissionen. Det er ikke uden Føje, at en æret Landstingsmand har udhævet den Omhu, hvorfor dette Lovudkast har været Gjenstand. Det hidrører oprindeligt fra en af Finantsministeriets høiere Embedsmænd, der med særdeles Omstgt. og Dygtighed igjennem en Række af Aar har arbejdet paa en Omændring af den bestaaende Lovgivning og senere deeltog i den Commissions Forhandlinger, der modtog det af ham udarbejdede Udcast som Grundlag for sin Virksomhed; men jeg indrømmer, at det har vundet ved den ministerielle Behandling, og tilføjer med Glæde, at det ogsaa i visse Retninger har vundet ved Behandlingen i det andet Thing. Der er iøvrigt dog herved indkommet nogle Smaa-bestemmelser, som turde være af tvivlsom Natur. Jeg skal uforsbeholdent tilstaae, at der i § 10 er en Sognefoged, som generer mig. Belæggelse skal kunne skee for en Sognefoged, der her er stillet ved Siden af Netsbetjente, Notarius publicus og Øvrigheden; men imedens disse Embedsmænd efter § 83 ere forpligtede til, hvis de opdage nogen urigtig Belæggelse, strax at gjøre Anmeldelse til Regjeringen, har man ikke tænkt paa, at Sognefogden skulde have noget Tilshyn og Ansvar, men stillet ham ved